

אותיות שחורות

נירוס

**

לרצות אותך
ואף אך בשל היותך אתה
באשר אתה לי
לאהוב
ולו רק משום שאתה הנך
באהבתך אליי
לאהוב אותך ורק אותך
עד סוף עולם
אתה לי
לדעת שאתה לי לבדך
באהבתך אליי
לדעת את גופך עד שחר
לאהוב אותך ורק אותך
עד סוף עולם
אתה לי
לבדך
עד קץ נצח

**

אני שונא את המילה הזאת –
שנאה.
כל-כך לא מציאותית.

עצב

לא על דבר
עצב טהור, שמהותו עצמו
ששומר ראשך מוטל על כרית
לאחר עלות השמש
הנץ החיים
ששומר בעיניך ברק
של טפטוף חרישי על פני ים
ודממת גלים מתנפצים על חוף
מדממים אדווה בערגתם
הסמויה אל
מזח

המניח
נפשך לתהות בתוגה
המניח ראשך לאיטו, לעצמו
אפוף מחשבות
הלוקח ממך כל שמץ ערגה, כל טעם
חרישי
מטפטף
מתנפץ על חוף
הגלוי

שירה

חצות ליל ירח מלא.
הבלים מתבהלים מסביבי.
מהלך שתיקה בחושך.
תלתליך זהובים מסנוורים מחשבותיי.

לילה לבן מהלך בחושך.
סהר בוכה למשמע
כינור רוסי בודד מיילל
קינות בחברת זאבים.
גם אני בודד.

עיניי מרצדות מסביבי.
שעון סופר את הרגעים.
טועה בקצב.

מייחל להביט בעיניך
העמוקות המביטות
בעיני מרצדות
מסביבי.
חצות.

ליל ירח מלא.

מי ייתן ותתהבל ממני שתיקת בדידות
הכינור
הלילה
בזהב חלילך
שהיה מרווח חצות
או-אז.

גם לילות ללא ירח הזהיבו.

הכנסתי השעון למגירה.
בסוף אירדם.
זמזום מלווה את שנתי:

תש"ס

צריך להתחיל מחדש.
דבר ראשון מתחת לציפורן של אצבע שמאל,
להחדיר את קצה ציפורן
אצבע ימין
לתפוס
את שכבת העור הישנה ולמשוך בזהירות
החוצה.
שכבה דקה מתקלפת
חושפת עור טרי,
ורדרד.

לאט, לאט, שלא
תיקרע
להוריד אותה מעל כל יד שמאל
והזרוע
ולקרוע אותה בכוח
מהבטן,
מכל הגוף. ולהרגיש רוח חדשה נושבת
כמו מנטה אחרי צחצוח שיניים.

לעמוד מול מראה.
לא במקלחת. אלא מראה גדולה
בחדר השינה
של ההורים.
לראות את כל העור החדש
את כל הגוף
באחת.

צריך להתקלח במים רותחים,
שהאדים יכסו את
המראה.
לשיר בקול רם
מנגינה שאתה כתבת,
פעם,

מלאת אושר, תמימות עתיקת יומין,
לשיר שישמעו כולם.
לסבן כמה פעמים,
בשלושה סבונים שונים.
להתחיל מחדש.

ואז ללבוש תחתונים חדשים,
שקנית אתמול,
מסוג שלא היה לך אף-פעם.
ונעליים
גבוהות. מעור אמיתי.
ולהשאיר כפתור אחד פתוח, שיוכלו לראות
את הצוואר עם שכבת
עור
חדשה, שעוד לא ראו.
ולהתעטף בבושם
יקר.
אולי.

להגיד פתאום מילים שאף-פעם לא אמרת.
לחייך מהצד השני.

לחשוב על נשים יפות.
מבושמות מאוד.

לקרוא לעצמך,
אם מישהו חדש ישאל,
אחרת.

בשר טלה טרוף

מרחף בחלל החדר.
כמו הבל פיו, בבוקר סתווי
משלא צחצח שיניו
וניחוח בשרו של טלה
מצטייר באוויר כמו
עשן סיגריה
כבויה.
נמוג בשחר אפרורי,
ערפילי תודעה
כמעט ונושקים לשפתיו
הנושקות לסיגריה.
בעיני השפויים
אין הוא אלא מטורף סתמי,
הם חולפים על פניו
כחלוף טלה
על פני בוקר סתווי.
הם אינם מודעים
לסבלו,
לשרפת אבריו,
לאידוי נשמתו,
לניפוץ מראשותיו בתקרת החדר - -

- - הם רק סובלים
מריחו.

**

מתרפז
סביבי המון גדול
של חילים שחרים.
ימרפז
בעצמי לומד את כל סודותי –
שאיש מלבדי
איננו.
ובעצמי איני משים
לבי אף כל עוטי שחרים,
אבל.

אני פוחד כשהכל בסדר

**

לא עוד. לא. לכל הרוחות! אני כל-כך
חלש. כל-כך נשלט ביד היצר. לכל
רעות הרוחות. אך לא
עוד. לא מאוחר יותר!
רע עודני

שתי טיפות טל נוצצות על עלה תאנה צעיר. ערפל שלפני בוקר והאוויר צונן.
הן גולשות לאיטן במורד העלה, ונעצרות.
מעבר לאופק, מחוץ לפוקוס, השמש מתחילה לזרוח וקרני אור מטפסות על העלה.
השמש כבר עולה לגמרי והערפל נמוג.
בין ענפי התאנה נוחתות שתי ציפורים ומשתובבות זו עם זו.
הן מתנתקות מהעץ ועפות האחת מסביב לשנייה במהירות ובהנאה,
תחתיהן שדות מוריקים רחבים, עמוסים בעשב.
נער צעיר ויפה-תואר, יחף ובעל עיניים שחורות-גדולות,
מוביל כבשים שמנות שמלכות את העשב.
אחת מהן תולשת בפיה עלה מעץ התאנה
ושתי טיפות הטל שבות לגלוש לאיטן במורד העלה
ונחות על הקרקע.

תוך-תוכי

אם בכלל, אז באופן קיצוני
העובדה שאני כשלעצמי.
ואטום.
כך גם מעטפת עמידת-כל מגינה על כלל היקום.
ובכל-אופן, גם אם היה,
אז לא.

**

מה שלא יהיה
(כמו שהם נוהגים לומר)
יהיה טוב

אותיות שחורות

אם אתה
קורא שירים שאיש כתב
אתה יכול לדעת איש ממש.
לדעת מחשבות ממש של איש
דעות ממש.
(או גם אישה
אם במקרה האיש שכתב את השירים
הוא אישה
ואת השירים שלה אתה קורא.
גם אם כך או אם ככה
אין זה משנה את העניין עצמו
שאני מעלה).

ואם אתה
יודע רגשות ממש של איש
ובשיריו יודע עמוק לתוך נפשו
ואתה יודע את נפשו
במילים שחורות על דף.
או גם אופיו של איש.

ואם נאמר
אתה מוצא הרבה חן בעיניו
המביטות בעולם
וכותב את העולם הניבט
ומתרגש אתה הרבה התרגשותו
אתה יכול אפילו לאהוב
נפשו של איש
(או אפילו של אישה)
כתובה במילים שחורות על דף.

ואז אפילו זמן לא משנה
ואם נאמר הוא מת שנים הרבה
וגם קבור.

וגם אם לא יהיו בעולם
אנשים חדשים
שיכתבו שירים חדשים
שאנשים חדשים יתאהבו בהם
כי כל האנשים
יהיו מאוהבים באנשים על דף.
מתים.

אני, בכל אופן, יודע
שלא יהיה לי איש חדש
משל עצמי
כי כבר הייתי מאוהב
וכבר מזמן אביו של האיש שיהיה שלי נקבר בקבר.

ועוד דבר :
שמדי שעה ביום
אם יש שקיעה, או זמן אחר,
ומתאהב בשיר אחר
של איש אחר
וגם חושב לי,
בזמנים גדולים של עצב, או בדידות,
שאם אני כותב שירים –
ואם נאמר בעוד שנים הרבה
יקראו אותם אנשים הרבה –
אז סטטיסטית, לפחות,
ככל שיותר אנשים יקראו
יש יותר סיכוי שאיזה איש
יאהב.
(או אפילו אישה).

ואז אולי יהיה גם לי,
באותיות שחורות על קבר,
שם של נאהב.

נשים נודעות

נשים נודעות

סמוקות מדי

מאודמות

רוסיות אולי

יושבות מפוסקות במרתפים שבתחתית העיר

כותבות שירה.

*

גבר

רודף שמלות ידוע

אך השמלות בורחות מהר

והוא לא טוב כשהיה.

לא באמת היה טוב,

אבל טוב לו להגיד ככה.

בסמטאות

גם החושך, וביריונים יכולים להכניס מכות

אולי סרטורים

הה! שמלות... שמלות... טוב לרדוף

אבל קשה

והכרס

שמגדל כבר 32 שנה.

בחיי!

שלושים ושתיים שנים!

והאישה בוכה:

"לא אתו התחתנתי

היה רגיש פעם

אהב"

יושבת בסלון, טלוויזיה, אוכלת, בוכה.

איש שמן

עם חליפה ועניבה

הומור זול

לועג לאורחים שלו

למה לה לא בא אורח!?

כבר 32 שנים מחכה לאורח

עם מבטא אמריקאי

ושרירים

שייקח אותה. אבל בלי סוס, היא פוחדת

למה כשהייתה קטנה

אח שלה הקטן

נפל מסוס

שבר שתי רגליים.

גם הוא כבר לא בא לבקר.

*

"זה לא שירה"

אומרת לו ומפסקת

"זה רק בשביל הכסף.

ושגברים שכבר איבדו את הטעם

ישקרו לעצמם

יגידו שאהבה."

*

נשים נודעות זו לזו

בסופרמרקט

מעל הדלפק. נאנחות:

"שקל תשעים!! אהה... שבוע שעבר היה

וחצי..."

קופאיות בסינר סגול

מאופרות מדי

אולי היו מהנדסות חשמל,

דר. בכור,

באימא רוסיה,

אולי קוסמטיקאיות.

*

"מה אימא תגיד!?"

חושבת.

מתודעת לאישה יפה,

נוגעת, מלקקת, בוכה:

"עוד ליקוק

פחות ליקוק

מה הטעם!?"

"מר – חמוץ כזה" עונים לה

"לא משהו

יותר טוב מזרע"

*

בעליית הגג בקצה העיר
גר חתול
ויש שם נער שברח מהבית
ומסתכל משם בחלון
של איזו אישה ידועה
ולפעמים באים אצלה
בנים.

אם רק היו באים אליו...
גברים לא נודעים זה לזה
גברים מזיינים.
לחתול

גם חסרה בצד שמאל עין
יורד לפח

למצוא שם אוכל

הכל – מר – חמוץ כזה

רק לפעמים משהו בפח ליד הסופרמרקט.

מה העניין הטיפשי הזה עם 'טעם'

אנשים צריכים סיבה

חתולים צריכים אוכל.

*

העיר עולה עם השנים ומתרחבת

כמו סרחון ביוב

בסמטאות בתחתית העיר

ליד הים

שמתפשט למעלה

אל העיר כולה.

ועולה.

*

מיי כביסה צבעונית

מהמרפסת

מטפטים על הכביסה הלבנה

שבמרפסת נמוכה.

והנשים צורחות.

מה אכפת להן?!

שיהרסו התחתונים של הבעל

הוא אף-פעם לא תלה כביסה.

לא אכפת

פשוט הרגל של השנים

ולשחרר קצת כעס

שמצטבר מחוסר

עשייה.

*

"אני עומד לגמור"

הוא פולט בנשימה קצרה

ומתנשף

כאילו המוות קרוב.

שלהבת הנר מתארכת בכל פעם מחדש

שלהבת הנר מתארכת בכל פעם מחדש
ונמתחת לימין
ושבה.
שעווה יורדת אל הפמוט
כבר ידוע ובכל זאת עוד נכון
שנדמית לבכי.
מעגל של זהב על הקיר
מטשטש את מרקם הצבע
סביבו בליטות והפסים מוצללים ומוארים היטב
ומסביב חשוך יותר.
לילה, והסיבות שהיו נרדמות סביבי
אל גל גדול
שהתאדה, והיה לעננים של חושך.
לילה, ובחושך הסיבות אינן נראות
בלתי סיבות בהמוניהן
סביב לבית
סביב לנר
זהב.

הילד במיטה ממול עושה עצמו ישן.
בלתי ישן הוא, לא נרדם, נכון
עדיין ילד. שערך זהב.

בחוף שמיים
ים, סביב לו אור.
מעגל של סהר על הקיר. והילד
מתארך בשנתו.

מעגל

לעגתי בקול
למראהו של אחר שלא
היה במעגל. המעגל צחק
רק אחת הייתה במעגל
ולא צחקה.
וידעתי: היא ודאי בתולה ונהנית
מלימודי ההנדסה בביה"ס ואפילו
אם היא מאוננת
אין היא נאנחת תוך כדי.

סיום

שקט לוטף הגשם בחלון.
אור חיוור,
הבוקר השישה-עשר לסתיו
כמעט זורח.
עמוק בתוך הדומיה שעל פניך
משתוללת סופה נוראה
של ברקים ורעמים
וחושך
ואימא בוכה וצועקת ואתה
מתבונן
בגוף:
יותר לא יהיה.
כל-כך נורא, בצרחה היסטורית, בבכי גדול,
עם דמעות וכל העניין.

אבל רק רעד קטן
בפרק היד
המחובקת מהקור עם השנייה,
בשתיקה:
יותר לא יהיה.

**

הרעש של המכוניות מפסיק קצת קודם.
היא מתחילה מאוד בשקט,
מרחוק.
אי אפשר לדעת את הרגע המדויק.
תכננת להזמין מישהי לדירה
כי שכחת שזה היום.
אם מקשיבים טוב אפשר
לשמוע
שני צלילים: גבוה ונמוך. אבל עכשיו היא
מתגברת בבת-אחת
והם מתמזגים.
אתה מתלבט אם לעמוד בכל-זאת,
כשהיא מגיעה לשיא ונשארת בו את
רוב הדקה.
בחריצים של התריס מתיישבת
על העץ ציפור מאיזה סוג
(מן הסתם יש לסוג שלה שם מסוים).
אתה ממשיך לשכב.
אחר-כך היא מתחילה לדעוך, ונעלמת
די מהר.
יש לך גירוד קטן בעורף. אתה מגרד.
עוברות אולי עוד עשר שניות
לפני
שהרעש של המכוניות חוזר. כבר די הרבה
זמן לא חשבת על אבא.

**

עומר שלי,
עכסיך רחוקים מראשך מרחק כה רב.
אני אוהב אותם בדרכים כל-כך שונות
ובאותו האופן ממש,
כאילו היו שתי אהובות הלב שלי
שבשתי יבשות שונות.
שפתיך האלו ופיך הזה.
ואני כמעט אחד,
ובחמדך את תחתי
אני מתענג בכל גופי ובמרכז
העצבים שבראשי,
ממש כבנשיקה.